

зидове на двукатнитѣ кѣщи. Спрѣ срещу градината на Раювци. Надникна презъ низката ограда. Въ долния градински кѣтъ се бѣха събрали купчина жени. Тѣ кръщаваха едно малко дете. Върху мекъ родопски покровъ бѣха сложили кръстилницата съ топлата вода, китка босилекъ, сминъ и стрѣкче здравецъ. Една старица, забрадена съ алена момия, съ кротки мокри очи, държеше кръщелничето на рѣце. Голото дете риташе и посѣгаше съ рѣчица да хване единия край на бабината си забрадка. Набрѣчканитѣ устни се усмихваха съ нѣжностъ на малкия палавъ човѣкъ и говорѣха бързо: „Господю и Света Богородичко, сува дете буганче са роди — христенче да стане, кукудка са роди — панина да стане, безъ юмъ са роди — умъ да му дойде, здраво да бode, домъ да сбере, каменъ да хване — сребро да стане. Щуда го кращавамъ и за здраве въ вода го потапямъ“.

Пашата втренчи очи къмъ кръщелницата, свѣтлина нахлу въ душата му. Развълнуванъ бутна пѣтната врата и влѣзе. Женитѣ го посрещнаха съ тревога. Като приближи и стѣпи на покроя, пашата стори поклонъ на старата жена и я погледна въ очитѣ. Тя се забърка и клепкитѣ ѝ затрепераха.

— Дръжъ здраво детето — кротко проговори гостенинътъ и брѣкна въ кесията си. Извади една златица, хвърли я въ кръстилницата, кждето старата жена щѣше да потопи малкото.

— Тази пара да я скѣта рожделницата за малката Щуда — проговори на чистъ български езикъ Рифатъ паша. — Като порастне — на шията ѝ да блещука. Внучка ли ти е, стара бабо?

— Внучка е, аго, внучка е! — проговори смаената бабичка.

— Да ти е жива и здрава. Дано Аллахъ ти даде дене да дочакашъ сватбата ѝ.

— Дай Боже! — отвърна старицата.